

Gençosman Denizci ile röportaj

Category: Kitapcy,Romanlar,Söhbetteşlik

написано kitapcy | 22 января, 2025

Gençosman Denizci ile röportaj GENÇOSMAN DENİZCİ İLE RÖPORTAJ

1964 yılında Rize’de doğan yazarın asıl mesleği Mali Müşavirlik ve Bağımsız Denetçilik olup maliyet muhasebesi uzmanıdır. İstanbul’da yaşayan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır. Tarihi, polisiye ve macera kitapları okumaktan, polisiye film seyretmekten hoşlanan Gençosman Denizci’nin tutkuları arasında masa tenisi oynamak da yer almaktadır. Uzun yıllardan beri şiir yazan Denizci’nin, polisiye roman türünde yayımlanmış eserleri; Buz Yüreklere (2014), Kanlı İcat (2015), Formülün Peşinde (2017), Sır Ölüm (2018) şeklindedir.

– Öncelikle Dedektif Dergi okurlarına zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Gençosman Bey, biyografinizi okurken mali müşavirlik yaptığınızı öğrendim. Benim ailemde de mali müşavirlik ve denetçilik yapanlar bulunuyor ve özel hayatlarında da son derece planlı, programlı, her konuda kılı kırk yaran bir titizlikleri mevcut. Kitaplarınızı okuduğumda, asıl mesleğinizin yazma tekniğiniz ve olay örgüsü içinde etkisi olduğunu düşünmedim değil açıkçası. Sizce de yazarların kurguladıkları karakterlerde, kendi mesleklerinin bir etkisi olabilir mi böyle?

– Rica ederim. Bu röportaj imkânını bana sağladığı için Dedektif Dergi’ye ve dergiyi yayına hazırlayan çok değerli ekibine başarılar dilerim.

– Evet, Mali Müşavirler, genel anlamda ‘Muhasebeciler’ olarak bizler, mesleğimizi icra ederken, sizin de ifade ettiğiniz gibi kılı kırk yarmak zorundayız. Zira zor ve yorucu bir mesleğimiz var ve azami derecede dikkatli olmalıyız... Sorunuza gelince; yazarlar, eserlerindeki karakterleri kurgularlarken

mesleklerinin etkisi çok azdır diye düşünüyorum. Belki karakterlerden ziyade konu ve temanın kurgusunu oluştururlarken etkileniyor olabilirler. Polisiye, gerilim türünde doktorluk mesleğini örnek gösterebiliriz. Ancak yine de şöyle bir anekdot düşmekte fayda var. Özellikle ülkemizde, son derece güzel eserler meydana getiren, bugün hayatta olan ve olmayan değerli yazar ve şairlerimizin asıl mesleklerine baktığımızda, birçoğunun edebiyat alanının dışındadır. Örneğin edebiyat dünyamızın efsane isimlerinden Yaşar Kemal, Oğuz Atay, Cemal Süreya, Necip Fazıl Kısakürek, Mehmet Akif Ersoy gibi. Hepsinin de farklı meslekleri vardı ve edebiyatla alakasız okullarda okuyup yetişmişlerdi; kimi bankacı, kimi maliye müfettişi, kimi inşaat mühendisiydi.

– Polisiye roman yazarlarına ilk sorulan sorudur, neden polisiye? Ben bu klişe dışında sormak isterim size, neden Anadolu Polisiyesi peki? Romanlarınız için polisiyenin farklı bir türü diyebilir miyiz?

– Hayır, polisiyenin farklı bir türü değil, tam da olması gerektiği gibi polisiye yazdığımı inanıyorum. ‘Bir Anadolu Polisiyesi’ fikri, ilk kitabımı yazıp yayımlanma sürecine gelindiğinde doğmuştu. Kitabı okuyan editörüm ve yayınevindeki birkaç arkadaşlarımızla yaptığımız istişareler neticesinde, “Bu tam bir Anadolu polisiyesi tarzında olmuş.” diye bir görüş ortaya atılınca hepimizin hoşuna gitti ve kitabın üst başlığını böyle hazırlayalım dedik.

– İlk kitabınız, Buz Yürekler’i okuduğumda farklı bir başkomiser tiplemesi ile karşılaştım. Şöyle ki; alışlagelen polisiye romanlardaki başkomiserler hep bekârdır, çevresini fazla umursamaz, çoğu içine kapanık melankoliktir, düzenli bir ev ve aile yaşantıları olduğu pek söylenemez, bol küfürlü konuşur, sigara ve içki olmazsa olmazdır (Şimdiye kadar içmeyenine pek rastlamadım). Bu klasik tiplemelere bakınca, romanlarınızdaki Başkomiser Fatih oldukça sade ve tam da bu toprakların polisi olduğunu düşündürüyor okuruna. Düzenli bir yaşantısı olan, her konuda disiplinli, işini ve aile hayatını

titizlikle koruyan, çay olmazsa olmazı, prensipli bir başkomiser var romanlarınızda. Karşılaştırma yapmam gerekirse, yerli polisiyelerimizdeki klişe tipler biraz zorlama gibi kalıyor. Bu yüzden sizin karakteriniz Başkomiser Fatih için tam da bizden bir polis diyebilir miyiz sizce de?

– Hem de çok rahatlıkla diyebiliriz. Aslında bu sorunuz, bir önceki sorunuzun cevabını da bünyesinde barındırıyor diyebilirim... Bendeniz her yıl, Türkiye’deki kitap fuarlarının tamamına yakınına katılır, okurlarla sohbet eder, kitaplarımı imzalarım. İstisnasız tüm okurlarımdan aldığım olumlu tepkilerin odağında, sizin sorduğunuz sorunun cevabı yatmaktadır: bizden bir karakter... Okurlarım arasında halen görevde olan, emekliye ayrılan asker ve emniyet gücü mensuplarının; polis, komiser, başkomiser; cinayet dosyalarını soruşturanlar, olay yeri uzmanları sayısı azımsanmayacak kadar çoktur. Tamamına yakını evli, çoluk çocuk sahibi, mutlu aile hayatları olan bu kişilerin, okudukları polisiye romanlardaki, düzensiz hayat süren polis/dedektif tiplmesiyle tezat oluşturuyor olması, polisiye okurlarının gözünden kaçmıyor. Bu durum, okudukları polisiye kitapları sosyal medya hesaplarında paylaşan okurlarımızın yorumlarında da rahatlıkla anlaşılıyor.

– Başkomiser Fatih, suçluların korkulu rüyası, gözü pek bir polis şefi. Bunun yanı sıra hanımını çok seven, arada sırada ona çiçek almayı ihmal etmeyen iyi bir eş, çocuklarına karşı müşfik bir baba; araç kullanırken kemer takan, emniyet şeridini keyfe keder işgal etmeyen; alkol ve sigara karşıtı, kısacası özlenen bir karakter. Özellikle genç okurlarımız çok seviyor, örnek bir kişilik görüyorlar, Başkomiser Fatih’i.

– Başkomiser Fatih’i yazarken esinlendiğiniz biri oldu mu peki? Çünkü roman karakterlerinin oluş aşaması en çok merak edilen konulardan biridir.

– Hayır, esinlendiğim herhangi biri -yaşayan veya kurgu anlamında- kimse olmadı. Başkomiser Fatih’i az önceki cevaptan da anlaşılacağı üzere, özlenen bir karakter olarak oluşturdum

ve iyi ki de oluřturmuřum.

– Ülkemizde polisiye roman yazmak için yeterli konu ve malzeme olmasına rağmen bunu pek hikâyeleştiremiyoruz sanki. Aslında hemen her gün televizyon programlarında akla hayale gelmedik cinayetler işleniyor. Keza gazetelerde de bolca cinayet haberi çıkıyor. Yani malzememiz var ama lezzetli bir şeyler çıkaramıyoruz. Mesela akılda kalan, dünyaca ünlü bir romanımız ya da polisiye bir kahramanımız yok. Bu durumda bizde bir kurgu ya da hayal gücü eksikliği var diyebilir miyiz?

– Tabii, hatta bazı polisiye yazarlarımızın, “Türkiye’de polisiye yazmak için yeterli malzeme yok.” söylemine hiç katılmıyorum. Gazetelerin üçüncü sayfa haberlerine göz attığımızda çok değişik cinayetlerin işlendiğini öğreniyoruz, maalesef. Hikâyeleřtirme kurgu olsa bile gerçeğe yakın, hayatın içinden, anlaşılabilir olmalı. Ancak bu demek değildir ki herkesin her konuda yazdığı ve kurgusu birbirine benzer eserler kaleme alacağız. Özgün, daha önce yazılmayan ilginç konular bulmalı ve çok araştırma yapmalıyız. Yazmaya başlamadan önce yazacağımız kitabın temasını mutlaka belirlemeliyiz. Hikâyemizi oldukça güçlü, ama anlaşılır cümle yapısıyla, sade bir şekilde kaleme dökmeliyiz. Bir başka husus da kitaplarımızı lise çağından itibaren her yaştan insanın okuyup anlayabileceği, kendinden bir şeyler bulabileceği yalınlıkta, ama heyecan ve merakın, koşuşturmanın, bazen de aksiyonun eksik olmadığı akıcılıkta yazmalıyız. Suç ve gizem, polisiyenin olmazsa olmazıdır ve eser boyunca buna çok dikkat etmeliyiz.

– Sadece bir örnek vermek gerekirse, İskandinav ülkelerinde bir yılda işlenen cinayet vakaları, ülkemizde belki de bir ayda işleniyor olmasına rağmen, o ülkelerdeki polisiye kitaplar son on beş yılda inanılmaz satış rakamlarına ulaşmış durumda. Halbuki Türkiye’de de çok değerli polisiye yazarlarımız var. Demek ki kitapların reklamı ve tanıtımı konusunda daha çok çalışmalıyız.

– Buz Yürekler adlı romanınızda tarihi eser kaçakçılığı, töre cinayeti konularını işlemiştiniz. Kitabın, olayların geçtiği Erzincan'daki Altıntepe arkeoloji kazı bölgesinin tanıtımına katkısı da oldu. Doğrusu ben de ilk sizin kitabınızla öğrenmiştim Altıntepe'yi. İkinci romanınız Kanlı İcat'ta da genç bir Türk mucidin süper icadı ve Türkiye'nin temiz, yenilenebilir enerji kullanmasını engelleyen güçler, tüm bunların yanında işlenen cinayetler ve hepsiyle harmanlanan bir kan davası durumu var. Üçüncü kitabınız Formülün Peşinde ve bu kitapta amansız bir hastalığa çare bulan bir Türk profesörün geliştirdiği ilacın akabinde yaşananlar, İstanbul Londra trafiğinde işlenen cinayetler ve tarihi sanat eserleri hakkında verdiğiniz bilgiler mevcut. Tüm bunların hepsi oldukça heyecan verici ve okuru sıkmadan anlatılan konular. Okurken bana casusluk filmlerini hatırlatmıştı. Son kitabınız Sır Ölüm de öyle. Bir Türk mühendisin geliştirdiği tank projesi çevresinde yaşanan cinayetler örgüsü, yakın geçmişte yaşanan ve hâlâ daha hafızalarımızda yer alan, ASELSAN ölümlerine vurgu yapılması; tüm bunların ortasında cinayetleri çözmeye çalışan, cesur Başkomiserimiz Fatih... Oldukça ses getiren konular seçmişsiniz, yani siz de bazı yazarlar gibi kolayına kaçarak adı cinayet olsun da konu ne olursa olsun dememişsiniz. Bir bilgi birikimi ve araştırma durumu yaşandığı görülüyor. Peki, romanlarınızdaki konuları seçerken neleri göz önünde bulunduruyorsunuz? Kurgu ve hazırlık sürecinizden bahsedebilir misiniz bize?

– Yukarıda da belirttiğim gibi, daha önce yazılmamış veya çok az yazılmış konular hakkında yazıyorum. Yazmaya başlamadan önce sıkı bir araştırma yapıyorum. Mesela romanlarımda bahsi geçen yer ve mekânların tamamına yakınına yerinde gezip görmüş, incelemiştir. Yanı sıra internetten, daha önce yazılmış kitaplardan söz konusu yerler hakkında bilgi ediniyorum. İmkân buldukça kriminoloji alanındaki gelişmeleri takip etmeye çalışıyor, olay yeri inceleme ve suç mahalli hakkında, konunun uzmanları tarafından yazılan yazıları, kitapları okumaya gayret ediyorum.

– Olay örgüsünü oluştururken, alanında profesyonel kişilerden destek aldığınız oldu mu? Çünkü ciddi anlamda bilgi ve araştırma gerektiren konuları var kitaplarınızın. Örneğin son romanınız Sır Ölüm’de bir mühendislik projesinden bahsediliyor. Ve pek kimsenin bilmediği bir ASELSAN durumuna da atıf söz konusu.

– Olay örgüsü konusunda değil de az önce bahsettiğim kriminoloji, olay yeri ve suç mahalli konularında teknik/teknolojik anlamda araştırma ve incelemelerim oluyor. Sır Ölüm’de bahsi geçen ve kamuoyunda ASELSAN ölümleri diye bilinen hassas konu ise bambaşka bir durum diyebilirim... 2006’da başlayan şüpheli ölümler -sözde intiharlar- silsilesi, 2015 yılına kadar devam etmiş ve toplamda yedi genç mühendisin hayatını kaybetmesiyle son bulmuştu! O gençlerin hepsi de zeki, çalışkan ve çok önemli alanlarda, bilhassa askeri tank, gemi ve uçakların elektrik, elektronik yazılımlarında deha isimlerdi. Bu konu benim içimde kapanmaz bir yaradır. Eminim sizin ve tüm milletimiz için de öyledir. Daha ilk mühendisin ölümden itibaren araştırma yapmaya, bilgi edinmeye, konuyla ilgili yazılı ve görsel basını dikkatle takip etmeye başlamıştım. İşte SIR ÖLÜM adlı kitabımda bu konuyu yazmak ve gerçek katillerin yakalanabilmesi için yetkili kişi ve kurumların harekete geçmesini arzuladım.

– Her yazarın çok sevdiği başka polisiye yazarlar illa ki vardır. Gençosman Denizci en fazla kimleri beğenerek okuyor acaba? Polisiye roman dışında hangi tür kitap okur?

– Romanlarını en sevdiğim yazar, Glenn Meade. Polisiye dışında en çok tarihi romanları okumayı severim.

– Yine başkomiser Fatih karakterine dönmek istiyorum. En başta da söylediğim gibi; Fatih karakteri, diğer yerli polisiye romanlarda gördüğümüz başkomiser tiplerinin bir hayli dışında kalıyor. Ve artık yazarların, klişeleşmiş polis karakteri çizgisinden sıyrılması gerektiği, romana hayat veren kahramanların hep aynı tipte olmasının da kitabın merak dozunu

düşürdüğü şeklinde birçok yorumda bulunuyor okurlar. Bence haksız da sayılmazlar. Bu bağlamda, Başkomiser Fatih'in önyargılara karşı bir tepki şeklinde oluşturulduğu düşünülebilir mi?

- Evet, biraz öyle oldu diyebilirim. Okurların, deminden beri bahsettiğimiz o alışlagelmiş, klişeleşmiş dedektif tiplerinden farklı bir karaktere, baş kahramana ihtiyaçları vardı ve böylece Başkomiser Fatih doğdu. Gerçekçi olmak lazım, romanlardaki o dedektiflerin, normal hayatta polis teşkilatlarında görev almaları çok zordur.

- Yazarlar Okulda Projesi kapsamında öğrencilerle birçok söyleşiniz olduğunu duymuştum. Peki, sizce özellikle genç okurların Türk polisiyesine bakışı nasıl? Yabancı polisiye kitaplara olan ilginin daha fazla olduğu gerçeğini göz ardı edemediğimden sormak istedim. Ve genç okurlara neler tavsiye ettiğinizi merak ediyorum.

- Doğrudur, gençlere yönelik -özellikle liseli gençler- okul programlarına katılıyorum, genelde kitaplar, özelde polisiye kitaplar hakkında söyleşi yapıyor ve konferanslar veriyorum. Üzülerek söylemeliyim ki gençlerimiz arasında da yabancı yazar hayranlığı oldukça yüksek düzeyde. Polisiye de okuyorlar, ama fantastik ve aşk romanlarını daha çok okuyorlar diyebilirim.

- Onlara tavsiyem: iyi yazarların iyi kitaplarını okusunlar. Yaşadıkları şehirlerdeki kitap fuarlarına mutlaka gitmelerini, kitapların kokusunu teneffüs etmelerini, kitaplara dokunmalarını, yazarlarla sohbet etmelerini; sadece polisiyede değil, diğer türlerde de yerli yazarların kitaplarını daha çok okumalarını isterim. Çünkü kitap, dünyaya açılan en anlamlı penceredir.

- Aslında yabancı polisiye yazarlarından daha başarılı yazarlarımız var. Ama ne yazık ki dünyada tanınmıyoruz. Bunun birçok sebebi olabilir; yayınevlerinin tutumu, tanıtım eksikliği gibi sayabiliriz mesela. Gençosman Denizci'ye göre

de bu eksikliğin en önemli sebebi ne olabilir? Ve giderebilmek için ne yapabiliriz? Örneğin neden sizin kitaplarınız yurt dışında da çok okunmasın ki? Fazla ütöpik ve bizim kültürümüze, kendi topraklarımıza bir hayli uzak yabancı yazarlara hak ettiklerinden çok değer verdiğimizizi düşünecek olursak elbette.

– Cevabı içinde saklı bu soruyu sormakta o kadar haklısınız ki. Hangi birini söylesem... Ülkemizde çoğu yayınevi, yazarlara yeteri kadar destek vermiyor maalesef. Reklam, tanıtım, maddi anlamda vb. böyle. Bence Türkiye’de yayınevleri, yazarların yazma şevklerini kırma konusunda birbirleriyle yarışıyorlar! Eskiden beri derler, ‘Bu memlekette sadece yazarlık yaparak geçinemezsin.’ çok doğru bir cümle bu. Bazı popüler yazarlar müstesna tabii! Bence bu konuda da en büyük görev yine, sevgili okurlarımıza düşüyor. Günümüzde sosyal medya çok yaygın bir şekilde kullanılıyor; okurlar, beğendikleri kitabı bu mecralarda yorumlayarak, başkalarına tavsiye ederek o kitabın ve yazarının tanınırlığını arttırabilirler.

– Tüm romanlarınızı bilgi süzgecinden geçirip engin bir hayal gücü ile harmanlayarak okurlarınıza sunuyorsunuz. E haliyle bu durum da hayli titiz, ayrıntıya düşkün ve seçici bir yazar olduğunuzu gösteriyor bize. Peki, Gençosman Denizci’nin son dönemlerde beğenerek okuduğu yerli polisiye yazarları var mıdır? Varsa isim vermenizi rica etsek? Son dönem polisiye yazarlarından bildiğim, tanışıp sohbet ettiklerim ve bazılarının kitaplarını okuduklarım arasında Cenk Çalışır, Yunus Emre Eroğlu, Cem Şahin, Nurhan Işkın, Günay Gafur, Ali Bayram, Gonca Çiftioğulları, Doruk Ateş, M. Akif Toktaş, Gencoy Sümer gibi değerli yazarlarımız var ki bence birçok yabancı yazardan daha iyi yazıyorlar.

– Uzun yıllardır şiir yazdığınızı söylediniz. Hatta birkaç şiirinizi de okumuştum. Şiirleriniz çeşitli web sitelerinde de yayınlanıyor. Peki, bunları kitap haline getirmeyi düşünüyor musunuz, ileriye dönük böyle bir projeniz var mıdır?

Yazdığım şiirleri kitap haline getirmeyi çok istemiştim, hâlâ da istiyorum. Ancak gözlemlediğim bir husus var ki o da, insanlar şiir kitaplarına yeterince ilgi göstermiyorlar, onları satın almıyorlar. Haliyle bu durum, yayınevlerini, şiir kitabı basma konusunda iki kere düşünmeye sevk ediyor. Çünkü yayınevi sahipleri, satabilecekleri ve para kazanabilecekleri kitapları piyasaya sürerler. Bir başka gözlemim de şu; bugün hayatta olmayan şairlerin kitapları, hayatta olanlarınkinden daha çok revaçta, daha çok alıcı buluyor!

– Yazmak ciddi bir iştir, polisiye roman yazmak ise hayli riskli bir eylemdir bana göre. Okurun heyecanı diri tutulmalı, kurgular birbirini takip etmeli, olaylar arasında bir tutarsızlık yaşanmamalı, kriminal durumlarda yanlış bilgi verilmemeli, tarihi zaman ve mekânlar iyi araştırılmalı, karakterler dikkat çekmeli ve tüm bunların iyi bir edebiyatla birleştirilmesi sağlanmalı. Düşündüğümüzde ise gerçekten zor bir iş polisiye roman yazmak. Ve iyi bir tekniği olmadan da iyi bir roman çıkabileceğini pek sanmıyorum. Peki, polisiye roman yazmak isteyen, bu konuda yeteneği olduğunu düşünenler için bir Gençosman Denizci tavsiyesi alabilir miyiz?

– Aslında sadece polisiye değil, hangi türde olursa olsun, bir yazar adayını, kendini yazmaya hazır hissettiği zaman(!) yazmaya başlamalıdır. Kitap okumadan kitap yazmaya kalkışmak, kanatları olmayan bir uçağa binmek gibidir. Onun için bol bol kitap okumalı, okuma eylemini sağlığımız ve ömrümüz el verdiğince bırakmayacağız... Bunun yanı sıra, yazacağımız türde ve konularda iyi ve doyurucu araştırma, ön hazırlık yapılmalıdır. Kitaplarımızda bahsedeceğimiz yer ve mekânları, imkânlarımız dahilinde gezip görmeliyiz, yerinde incelemeliyiz. Özellikle genç yazar adaylarımızın, yazacakları tür ile ilgili usta yazarların kitaplarını okumaları, onlar için ufuk açıcı olacaktır diye düşünüyorum. Polisiyede özellikle kriminal alandaki teknik gelişmeler yakından takip edilmeli. Çünkü DNA, kan tahlili, yüz tanıma teknikleri, adli tıp konusunda her yıl yeni yeni gelişmeler oluyor... Özgün

konular seçmeliyiz. Ayrıca yazım tekniği konusunda da kendimizi geliştirmeliyiz; kitabın giriş, gelişme ve sonuç bölümlerini iyi düzenlemeliyiz ki bu durum polisiyede çok daha önemlidir. Heyecanı, merakı ilk sayfalardan itibaren yüksek tutmalıyız. Bölümler arası geçişlerde kopukluk olmamalı; geri dönüşlerde, iç konuşmalarda tutarsızlık olmamalı; zamana - özellikle gün, saat ve dakika- çok dikkat edilmeli. Aşırı ayrıntıya girmekten kaçınmalıyız, ama kitabın başlarında ve gelişme bölümündeki bazı ayrıntılar, kitabın sonuna doğru özellikle dedektifimizin, şüpheli karşısında elini güçlendirmek için gereklidir... Suç ve gizem olgusu iyi işlenmeli; suç başlarda belirlenmeli, gizem ise kitabın son sayfalarına kadar devam etmeli. Bir polisiye kitapta sadece bir katil olmalı. Katil, kesinlikle baş kahramanımızın titiz çalışması ve maddi delilleriyle bulunup ortaya çıkartılmalı. Bu konuda okura yeterince ipucu verilmeli. Katili bulmak için rüyalardan, sanrılardan uzak durulmalı. Katil, baştan sona kadar kitapta isimleri geçen karakterlerden biri olmalı; okur, son sayfalara doğru, hatta kitabın üçte ikisi geride kaldıktan sonra sürpriz bir katil adayıyla karşılaşmamalı! Kitapta tüm şüpheler bir kişinin üzerinde yoğunlaştığı/yoğunlaştırıldığı halde katil, şüphelinin ikiz kardeşi çıkmamalı!.. Yazar, kitabı yazıp bitirdikten sonra bilgisayarında on beş gün veya bir ay kadar kayıtlı tutsun, hatta hiç dönüp bakmasın bile! Bu süre geçtikten sonra bir okur gözüyle birkaç kere okursa yazım ve kurgusal hataları daha kolay bulup düzeltebilir; tüm yükü editöre bırakmamalı.

– Röportajımızı bitirmeden önce, buraya bir son söz bırakmak isteseniz bu ne olurdu? Her konuda olabilir, tamamen size kalmış.

– Kadına, çocuğa ve hayvana şiddete, tecavüze hayır. Bu suçları işleyenler en ağır cezalara çarptırılsın, gün yüzü bile görmesinler.

– Bize ayırdığınız değerli zamanınız için, Dedektifdergi okurları ve kendi adıma teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve bu güzel söyleşimizi, izniniz olursa bir şiirinizle de taçlandırmak isterim.

● Dostluk Sabır İşidir

'Kötülüğe iyilik er kişinin işidir'
Mükâfatın sahibi sabrı giyen kişidir
Suyun kuvveti değil mermeri delip geçen
Damlaların sürekli, 'Ya Allah' deyişidir

Yılmadık deryalardan en derinine indik
İnciyi bulduk amma örste şekillendirdik
Yapmacık dahi olsa tebessüm bakışları
Düşmanlardan ziyade dostlardan esirgedik

Dostu kırmak mı, eyvah; yüreklerde kor imiş
Taş tutan eller heyhat gülü arıyor imiş
Geçti mevsim hayıflan; şu âlem-i cihanda
Her şey olmak kolay da insan olmak zor imiş.

(Gençosman Denizci/İstanbul, Kasım 2007) Söhbetteşlik